

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-599/15 P

România împotriva Comisiei Europene

„Recurs – Resurse proprii ale Uniunii Europene – Decizia 2007/436/CE – Răspunderea financiară a statelor membre – Pierderea anumitor taxe la import – Obligația de a plăti Comisiei Europene cuantumul corespunzător pierderii – Acțiune în anulare – Admisibilitate – Scrisoare a Comisiei Europene – Noțiunea «act atacabil»”

Sumar – Hotărârea Curții (Camera a patra) din 25 octombrie 2017

1. *Acțiune în anulare – Acte supuse căilor de atac – Noțiune – Acte care produc efecte juridice obligatorii – Scrisoare a Comisiei prin care un stat membru este invitat în mod informal să pună la dispoziția bugetului Uniunii resurse proprii tradiționale – Excludere*

(art. 263 TFUE)

2. *Recurs – Motive – Motivare a unei hotărâri viciată de o încălcare a dreptului Uniunii – Dispozitiv întemeiat pentru alte motive de drept – Respingere*
3. *Acțiune în anulare – Acte supuse căilor de atac – Noțiune – Acte care produc efecte juridice obligatorii – Posibilitatea înlăturării acestei condiții prin invocarea dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă – Inexistență*

[art. 6 alin. (1) al treilea paragraf TUE; art. 263 al patrulea paragraf TFUE; Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, art. 47 și art. 52 alin. (7)]

1. Sunt considerate acte atacabile în sensul articolului 263 TFUE orice dispoziții adoptate de instituțiile Uniunii, indiferent de forma acestora, care urmăresc să producă efecte juridice obligatorii.

Nu aceasta este situația în cazul unei scrisori adresate unui stat membru de un director al Comisiei în care acesta din urmă, pe de o parte, a exprimat punctul de vedere al direcției sale potrivit căruia statul membru menționat era considerat responsabil de pierderile de resurse proprii ocazionate într-un alt stat membru și, pe de altă parte, a expus opinia sa privind consecințele juridice ale respectivelor pierderi de resurse proprii și obligațiile care, în opinia sa, ar rezulta pentru statul membru destinatar, invitând totodată acest stat membru să pună la dispoziție sumele în cauză. Astfel, mai întâi, nici expunerea unei simple opinii juridice, nici o simplă invitație de a pune la dispoziție sumele în cauză nu pot fi de natură să producă efecte juridice. Pe de altă parte, simplul fapt că scrisoarea în litigiu stabilește un termen pentru punerea la dispoziție a acestor sume, indicând că o întârziere poate avea drept rezultat dobânzi de întârziere, nu permite, având în vedere conținutul global al acestei scrisori, să se considere că Comisia ar fi intenționat, în loc de exprimarea propriei opinii, să adopte acte care să producă efecte juridice obligatorii, nici, prin urmare, să confere scrisorii menționate natura unui act atacabil.

În continuare, în ceea ce privește contextul, trimiterea unei scrisori precum scrisoarea în litigiu constituia o practică curentă a Comisiei, destinată să inițieze discuții informale privind respectarea dreptului Uniunii de către un stat membru, care ar putea fi urmate de lansarea fazei precontencioase a unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor. Or, ținând seama de puterea discreționară a Comisiei de a iniția o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, un aviz motivat nu este susceptibil să producă efecte juridice obligatorii. Acest lucru este *a fortiori* valabil în cazul scrisorilor care pot fi considerate simple luări de contact informale prealabile deschiderii fazei precontencioase a unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor. În sfârșit, în ceea ce privește competențele Comisiei, această instituție nu dispune de nicio competență de a adopta acte obligatorii prin care să dispună ca un stat membru să pună la dispoziție sumele în cauză.

(a se vedea punctele 47 și 60-66)

2. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctul 57)

3. În ceea ce privește condițiile de admisibilitate a acțiunilor în anulare, deși condiția privind efectele juridice obligatorii ale actului atacat trebuie interpretată în lumina dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă așa cum este garantat la articolul 47 primul paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, acest drept nu are totuși ca obiect modificarea sistemului de control jurisdicțional prevăzut de tratate, în special a normelor referitoare la admisibilitatea acțiunilor introduse direct în fața instanței Uniunii, astfel cum rezultă și din explicațiile referitoare la respectivul articol 47, care trebuie luate în considerare, conform articolului 6 alineatul (1) al treilea paragraf TUE și articolului 52 alineatul (7) din această carte, în vederea interpretării sale. Prin urmare, interpretarea noțiunii de act atacabil în lumina articolului 47 menționat nu poate conduce la înlăturarea acestei condiții fără a depăși competențele atribuite instanțelor Uniunii prin tratat.

(a se vedea punctul 68)